

Forfatter: Araberen i Constantinopel

Titel:

Citation: "Araberen i Constantinopel", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 161. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-workid64025/facsimile.pdf> (tilgået 14. maj 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Araberen i Constantinopel

Maaneskinsbillede

Det var en stille Midnat i Maishøsten. Den tiltagende Maane spillede sig i det dybe Bosphorus og kastede Sølvglans paa det slumrende Stambuls Minareter. Moscheerne blinkede med de mangfoldige Kupler og Halvmaaner. Luften var næsten lummer, men af og til afkjøledes den pludselig ved en frisk Lufning fra det sorte Hav. Paa denne Tid af Natten syntes den uhyre Stad uddød. Paa Stadens Muur med det halve Tusind Taarne saaes intet Menneske. De aabne Forstæder hævede sig i rolig Halvdunkelhed paa deres Bjergetrasser. I Havnen blinkede der kun hist og her en enkelt Lygte paa Skibene. De tolv Porte mod Havnen vare lukkede, og ved den trettende, der stod aaben, syntes Vagten henslumret i Opiumsdrømme. Ved Sophie-moscheen og Seraillets Hovedport hortes ingen anden Lyd, end den eensformige Pladsken af et stort Vandspring. Under Cypresserne og de vilde Morbærtræer i Seraillets anden Gaard hortes samme Lyd af faldende Vandstraaler. I Seraillets tredje Gaard – som Ingen ukalder under Livsstraf tør betræde – stod i Slagskyggen af den uhyre Muur, under den første Sultanindes Altan, en ung bronzefarvet Araber, med sorte Ørneoie og en dristig Krigerpande, men med saa kjærligt et Udtryk om den fintdannede Mund, med det lille sorte Mundskæg, som om disse Læber kun kunde udaande milde Ord og sværmende Elskovssange.

Han bar et fint vingeformet Lærklæde om sin lille røde «Fas» eller Hue og en mørkeviolet Kaftan om den goulblommede saakaldte «Entari» eller Livkjortel. De røde foldrige Bænklaeder omsluttede tillige hans Fødder, og under Fodsaalerne bar han røde Gedeskins Sandaler. I det purpurrøde Bælte glimrede Hæftet af en krum Dolk og de sølvbeslagne Skæfter af to Pistoler. Ved hans høire Side stod en smækker ravnensort Hingst af den reneste arabiske Race, uden Sadel, men med et Løvehuds-Dækken og Gedeskins-Sokker under Skoene, hvorved dens hjortelette Trin maatte være lydlose. Den hvilede Hovedet paa sin Herres Skulder og spidsede Øren, som om den lytte-

Fra *Fine nye Fortællinger*, 1850

de Araberen lyttede også. Han holdt sit Øre tæt til den høje Muur, der, enten ved acustisk Konst eller ved en Tilfældighed i Bygningsformen, ligesom gennem et usynligt Talerør bragte hans hemmelige Ord til en fjern og skjult Førtrolig. Nu funkede hans sorte Øine – han var hørt. »Agib! min Ørn» – hviskede en dejlig Qvindestemme i hans Øre – »er det dig?»

»Din Ørn fløj til dig som Aftenbakken, Zuleima! jeg venter dig, mine Øines Lys!» – hviskede han til Muren.

»Har Ingen seet og hørt dig?»

»Kun han, som seer den sorte Myre paa den sorte Steen i den sorte Nat og hører Lyden af dens Fodtrus!»

»Men hvo er med dig? hvo staar os bi?»

»Min flyvende Hingst staar ved min Side, og min Maage venter med udspilede Vinger i Havnen – Profeten og vore Engle er med os.»

»Men de tre Portes Vogtere?»

»De tre Portes Vogtere drømme – men ikke om Agibs Tanker og hvad vore Skysengle formaar med vor Villie.»

»Profeten staar os bi!» – hviskede det atter fra oven – »jeg har tredje Gang kaster Uhyrets Tøklæde fra mit Skjød; jeg har tredje Gang bortstødt hans Guldsmykker med min Fod. Inat ventede jeg hans Bøddler med Sækken.»

»Kom, kom, min rene Due! flyv med din Ørn til vor Ørken! Ingen Bøddel skal røre Fligen af dit Slør medens jeg aander.»

Saaledes fløj de sagte udhviskede Ord gjensidigt fra Læber til Øren i den stille Nat gennem Murens Huulninger.

Et Øieblik derefter flagrede et stort hvidt Slør hen over Altanen. I Sløret svøbte sig den yndigste ungdommelige Qvindeskikkelse, uden anden Beklædning, end de lange isserøde Beenklæder, med gyldne Border over de fine blottede Fødder, og derover en hvid Lankjortel med langmedhangende vide Ærmer. Hun stod aldeles skjult af Sløret og saae speidende til alle Sider. Hun bandt en Stige af sønderrevne Schavler til Altanens Jerngitter. Let som en Fugl, svang hun sig ud over Gitteret og syntes et Øieblik at svæve i Luften. Dog snart omsluttedes hun af den unge Arabers Arme, og næsten i samme Øieblik sad han tværs over Løvehudsdækket paa Hestens Ryg og klappede den med sin nydelige Fod. Den troe Hingst vendte sit Hoved til Siden og berørte kjælen den lille yndige Fod med sin sorte Mule.

Ørkenens raske Søn havde svunget sig op paa Hestens Lænd. Han understøttede nu den skønne Tilsloredes Ryg med den venstre Arm, hvori han tillige holdt Hestebidslet. Over hans høire Arm hvirvlede han en tartarisk sammenrullet «Lasso» eller Hestefångersnare, der som en tam Slange fulgte ham paa enhver farlig Udflugt. Ligesom han vilde gæve Hesten Tegn til at sætte i Førspring, standsede han og kastede sin Kaftan over den fine bævende Skikkelse foran ham. «Stille, du Vindens Brøder!» – hviskede han til Hesten, der drog Veiret stærkt til et Spring. Den syntes at forstaae ham og stod arokkelig som en Broncehest.

«Seer du hin høie Mand i Frånkerkappen? Zuleima!» – hviskede Rytteren til den unge Qvinde. – «Jeg er ikke den eneste, der vover at blive spiddet paa disse Pæle, naar Sol staaer op.»

«Hellige Profet! – det er ham – Uhyret – Sultanen selv – han gaar forklædt her hver Næt og speider – han skjuler en spændt Pistol i hver Haand i sit Bælte. – Ingen Vagt maa røre sig før han skyder» –

«Godd! jeg har ogsaa Pistoler!» – hviskede Araberen og greb til sit Bælte; men han holdt hans Haand tilbage. «I det Øieblik et Skud høres, er Gaarden spærret af tusind Capadschas. – Stille! han seer os ikke her i Skyggen – han har fast dumme Øine – den gamle Tiger – han er mørk og tungsindig – hør! han taler høit med sig selv.» –

«Hist havde jeg 90 Hustruer – ikke een af dem var mig tro» – mumlede den gamle Sultan og stirrede paa Seraillets Mure – «de sank alle kvalte i deres Sække hist i Bosphorus – Hm! nu har jeg to hundrede – de vil gaae samme Vej. Ha!» – vedblev han i samme Tone – «24 Millioner Slavesjæle holder jeg i denne Haand – ikke een vilde dog røre et Fingerled for at frælse mit Liv – skjalv de ikke alle for deres eget. 30 Vezirer svor mig Troskab ved Profeten – ikke een af dem holdt sin Ed – hist tørres deres afpullede Hoveder paa Pælene. – Feige som trølose» – tilføiede han med en haanlig Latter. – «Ihvem jeg sender Silkesmøren, qvæler sig selv af Gnu for mine Bøddler.» – Idet han afbrudt mumlede disse Ord, traadte han ind i Skyggen under Muren og standsede lige ved den sorte Hest, der stod som fastgroet og syntes at bære to Døde.

«I hvad er dette!» – udbrod Sultanen og traadte tilbage i Maanelyset, medens han førte med Hænderne ud af Bæltet med en spændt Pistol i hver.

«Den eneste af 24 Millioner Sjæle, som holder den Ed, han svoger

Sultan Mahmud» – lod Svaret med den dristige Arabers Stemme – «han er her for at holde sin Ed. Han har en spændt Pistol i hver Haand, som Sultan Mahmud – de kan afbrændes eller forsvinde i samme Øieblik som dine.»

Uvilkaarlig forsvandt begge Sultanens Pistoler i hans Bælte, og han stod magtesløs med opspilede Øjne, uden at røre sig, men med Haanden knuget fast om Diamanterne i sit Dolkhæfte.

«Husker du den unge Araber ved Misrams Brønd i Sichems Dal, hvis unge Brud du lod rane i Bedetimen?» – vedblev Araberen, idet han ligeledes stak sine Pistoler i Bæltet og hvilede den høire Haand med den sammenrullede Slynge mod sin Hofte – «husker du den Ed, han svor dig ved Profeten, medens hans Hingst fløj gennem den Jægerhær, som Ørknens Fugl gennem de fængte Lovers Gitter? – Jeg svor at hente min Brud, død eller levende, fra Hyæens Hule og bruge ham et kosteligt Halsbaand for Profetens Maane vendte sin Huulhed mod min høire Haand. Og, see, Sultan Mahmud! endnu kan jeg gribe i Maanen med min venstre. Min unge Brud sidder urørt af din visne Haand her paa Lovehuden – og du, Hyæne! du følger mig til Porten hist som Ørknens vilde Dyr i min Slynge.»

Inden han havde udsagt det sidste Ord, foer hans Hingst som en Fugl afsted med ham og den skønne Araberinde gennem de dødsstille Gaarde, og Sultan Mahmuds Legeme slæbtes efter ham med Halsen i hans udkastede Slynge.

Da Halvmaanen dalede og kastede sin sidste Glands hin Hostnat over Bosphorus, tordnede 500 Marmorkanoner fra Seraillets Mure og vakte den forfærdede Stad. Sultan Mahmuds Lug var fundet med en tartarsk Hestefangensnare om Halsen ved Porten af Seraillets første Gaard. Men forbi Leanders Taarn fløj for en frisk Luftning en arabisk Seilbaad med en flyvende Maage i Speilet. Ved Masten stod en ravnensort Hest og vendte Hovedet med Opmærksomhed mod Bagstavnen. Der sad den unge Araber med den ene Haand paa Røret og med hin unge skønne Araberinde i sin Arm. De seilede til det frie lykkelige Arabiens Kyst, for aldrig meer at see Halvmaanen lyse over Despotstaden.

Skolekammeraterne

Det var en smuk Pintsemorgen 180-. Den daglige Larm og Færdsel hørtes ikke paa Kjøbenhavns Gader. I alle Huse var der gjort reent og pynteligt til Høitiden. Hos de Syge paa Hospitalet saae det ogsaa heel festligt ud. Gangkonerne trippede i deres Søndagsklæder med de blanke polerede Tinskaaler til deres Syge, og Professoren gik, siirig friseret, paa sin gammeldags Maade, som Verdensmanden fra det 18de Aarhundrede, med en heel Række unge Candidater, gjenom Sygestuerne og foretog sin daglige Morgen-Undersøgelse. «Hvor er Valman?» - spurgte han og rynkede Panden. - «Han forsømmer den skjønnede og lærerige Amputation, vi saa længe har glædet os til.»

«Valman talte om at gaae i Kirke» - svarede en af Candidaterne med et sarkastisk Smil.

«Hm! i Kirke?» - mumlede Professoren og rystede paa Hovedet - «han sover vel snarere ud efter Svizen igaar, eller styrker sig til en ny magnetisk Caur ved en god Frokost. Det forbandede tyske Sværmeri var jeg tilfreds Ingen af Dem vilde befatte sig med, mine unge Herrer!» - vedblev han og standsede - «Det fører kun til Galskab og følsomme Historier. Jeg mærker nok, det er ikke rigtigt med vor flinke Valman siden Mirakelcuren med den Grossererdatter. Er han nu ovenikjøbet bleven andægtig, varer det vel ikke længe inden han formelig slaar sig til Flasken.»

De unge Candidater smaae; men Ingen af dem gjorde Indsigelser mod deres høit agtede Docents Ytringer.

«Der er Ingenting, en ung Chirurg mere maa vogte sig for» - vedblev Professoren docerende - «end Følsomhed og utidig Fromhed, saavel som Formiddagsdrik og den animalske Magnetisme. Den adruue Erfaring, det solide Practiske kommer det ene an paa, mine Herrer! - Den følsomme Chirurg er en Kludrer, naar det gjælder om at sætte en Arm eller et Been af med koldt Blod. Den førelskede Sværmer dræber Patienten paa Jorden, medens han sukker for sin Engel i den syvende Himmel. Den, der skal have en sikker Haand og et skarpt Blik, maa aldrig smage Spiritus om Morgenen - om Aftenen i

Fra Fire nye Fortællinger, 1850